

[Frede Nielsen.]

faa Flygtninge ansat i Stillinger af nogen Betydning.

Vor Enighed gælder ogsaa en Indsats for i videst mulig Udstrækning at sikre Danskheden virkelig Frihed til kulturelt og nationalt Arbejde. I Spørgsmaalet om et eventuelt dansk officielt Initiativ til Ændring af Sydslesvigs statlige Statut hører derimod Enigheden op. Ikke mindst fra mange af Venstres Rigsdagsmænd og Kandidater lød der baade under og efter Valgkampen mange stærke og uforbeholdne Røster for et saadant Indgreb. Frit skal Sydslesvig være nu, proklamerede en af Venstres kendte Mænd, og han foreslog en snæver Personalunion mellem Sydslesvig og Danmark. Andre talte aabent for en dansk Aktion til Skabelse af en § 5 for Sydslesvig. Det var det, mit Partis ærede Ordfører sagde noget om i sin Ordførertale. Den højtærede Statsministers Udtalelser i Svaret til Partiordførerne om det sydslesvigske Spørgsmaal savner efter mit Skøn baade Klarhed og Præcision. Det tilkommer mit Partis Ordfører at svare herpaa, jeg vil ikke foregribe Svaret, men ønsker dog at gøre enkelte Bemærkninger. Vi er, som før nævnt, enige om at stræbe efter Sikringen af folkelig og kulturel Frihed for de danske Sydslesvigere, og vi er enige i Bekendelsen til den nationale Selvbestemmelsesret og i at tage Konsekvenserne heraf, men den nationale Selvbestemmelsesret kan jo kun gælde dér, hvor en fast, holdbar og klart konstateret national Indstilling har gjort sig gældende. Det er vi vist nok alle sammen enige om. Der er Venstremænd, der har talt om en Prøveperiode paa 60—90 Aar, andre har brugt Vendingen: et Par Slægtled, men det er i Virkeligheden ikke Situationens Kærne. Det er efter mit Skøn nødvendigt, at vi nu, da Spørgsmaalet er ført saa stærkt frem som det er, maa tale ganske aabent ud om de Ting.

Kærnen i Øjeblikkets Situation og det, der spørges om, er: Vil man tage et officielt Initiativ for at sikre de danske Sydslesvigere i Besindelsestiden? Det sagde den højtærede Statsminister intet om. Jeg spørger: Tør Regeringen bygge paa det efter alt at dømme efterhaanden særdeles skrøbelige Grundlag, som findes i Sydslesvig? Det vides, at en stor Del af Bønderne ikke er med i Bevægelsen over imod Danmark. Det vides, at saa at sige samtlige Kommuniste følger det nu centraliserede tyske kommunistiske Partis Parole om at vende sig imod ethvert Udslag af Separatisme. Det vides, at et voksende Antal Socialdemokrater føl-

ger en lignende Parole fra det ogsaa centraliserede tyske Socialdemokratis Ledelse. Der kan, saavidt jeg er orienteret, spores en stadig stærkere Draging mod Syd, efterhaanden som Konturerne af et helt eller delvis samlet og centralt ledet Tyskland toner frem.

Vi har oplevet i Nordslesvig i disse Dage, som jeg sagde, Udslag af en stærk Trofasthed i den tyske Lejr. Vi vil utvivlsomt komme til at se noget lignende i Sydslesvig, og Spørgsmaalet er da: Tør Regeringen drage henved 300 000 aldeles overvejende tysk-indstillede Mennesker ind under dansk Højhedsomraade med den vældige Risiko for hele Slesvig, det vilde indebære? Jeg vil, som sagt, overlade til mit Partis Ordfører at gaa nærmere ind paa Problemerne — det er ham, den højtærede Statsminister stillede sine Spørgsmaal til —, men jeg vil dog sige, at den højtærede Statsministers tilsyneladende frimodige Maade at tale Sydslesvig paa røbede efter mit Skøn ikke Styrke, men tværtimod en Svaghed, en forstaaelig Angst for det afgørende Skridt, en Aktivitet som Konsekvens af hans og Venstres Kampagne. Vi skal ikke friste til dette Spring, tværtimod advare indstændigt derimod. Vi har ikke Raad til et Spil, hvor Indsatsen eventuelt kan blive hele vort Lands Fremtid og Skæbne.

Chr. R. Christensen: I Anledning af de meget betydelige Oversvømmelses-Ødelæggelser, der i dette Efteraar har fundet Sted i visse Egne af vort Land, ikke mindst ved de nordfynske Kystomraader, skal jeg tilde mig at henlede det høje Tings Opmærksomhed paa Vanskeligheder, visse Grupper af Medborgere er kommet ud i.

I Efteraaret 1921 brød en Stormflod ind over de nordfynske Kyster, ødelagde meget store Værdier og bevirkede navnlig, at Markerne paa Grund af Saltvandsoversvømmelserne mistede deres normale Ydeevne i en Aarrække. Siden da har man paa disse Egne levet under en Følelse af Utryghed, og man har søgt at sikre sig, dels ved at udbedre de gamle Diger, som Vandet brød over i 1921, og dels ved under Ledelse af Statens Vandbygningsvæsen at rejse en virkelig Kystsikring paa de truede Omraader. Der er bygget Høfder og rejst Diger, som er armerede med Cement paa en saadan Maade, at man maatte regne med at kunne gøre sin Gerning i nogenlunde Tryghed for den graadige Nabo. Men Skæbnen vilde, at netop som Arbejdet var tilendebragt, brød Havet ind, nu i November Maaned, ødelagde Digerne og oversvømmede de lave